

Sygn. akt I C 3065/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko I. D.

o zapłatę 15.621,30 zł

I. zasądza od pozwanego I. D. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 15.621,30 zł (piętnaście tysięcy sześćset dwadzieścia jeden złotych 30/100) wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 14.966,01 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 196 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 15621,30 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 14966,01 zł od dnia 18 listopada 2016 r. oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany posiada wobec powoda wymagalne zadłużenie z tytułu umowy karty kredytowej nr (...) z dnia 29 stycznia 2009r. (rachunek karty kredytowej – (...)). Zadłużenie pozwanego ewidencjonowane na w/w rachunku karty powstało w wyniku transakcji gotówkowych i bezgotówkowych dokonanych przy użyciu karty kredytowej oraz należnych Bankowi odsetek, prowizji, opłat a także innych dyspozycji dotyczących w/w rachunku. W związku z nieterminową obsługą przez pozwanego umowy, powód w dniu 19 września 2016r. skierował do pozwanego wypowiedzenie umowy i pomimo upływu 30 dniowego terminu wypowiedzenia pozwany nie dokonał spłaty swojego zobowiązania wobec powoda, w związku czym całe zobowiązanie stało się wymagalne z dniem 14 listopada 2016r. Strona powodowa, prostując pierwotnie złożony pozew w piśmie z dnia 22 grudnia 2017r., wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 16183,01 zł, zgodnie z ustalonym saldem na dzień 3 kwietnia 2017r. (co nie stanowiło zdaniem strony powodowej rozszerzenia pozwu). Wskazała jednak, że na kwotę tę składają się:

- 14966,01 zł należność główna,

z podziałem na:

transakcje bezgotówkowe – 10349,54 zł

przeniesienie salda z rachunku karty – 4616,22 zł

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu transakcji bezgotówkowych w wysokości 454,00 zł;

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu przeniesienia salda z rachunku karty w wysokości 201,29 zł.

Pozwany I. D. w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 sierpnia 2017 r., wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie sygn. akt (...) wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie wykazała istnienia roszczenia, jego wysokości oraz wymagalności. Podniósł też, że powódka wskazuje różne wysokości „rzekomego zadłużenia pozwanego.” Zdaniem pozwanego strona powodowa wbrew obowiązkowi z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie udowodniła istnienia i wymagalności zadłużenia pozwanego na dzień 17 listopada 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany I. D. złożył w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział we W. w dniu 28 stycznia 2009 r. wniosek o wydanie karty kredytowej z limitem 15000,- zł. W ramach umowy zawartej w dniu 29 stycznia 2009r. pozwanemu wydawane były kolejno dwie karty kredytowe nr (...) i nr (...) z dostępnym limitem w kwocie 15000,- zł. Opłata roczna za obsługę karty wynosiła w pierwszym roku 65 zł, a kolejnych latach zgodnie z cennikiem usług, oprocentowanie zadłużenia na dzień wystawienia potwierdzenia wynosiło dla transakcji bezgotówkowych 21,90 %, dla transakcji gotówkowych 23,90 %, dla spłat zadłużenia w innym banku 9,90%, rzeczywista stopa oprocentowania dla karty – Karta kredytowa (...) wynosiła 26,28%.

Strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku (...) S.A. w W. wskazując, że figuruje w nich zadłużenie wymagalne wobec I. D. na dzień 17 listopada 2016r. na kwotę łącznie 155621,30 zł, w tym:

- 14966,01 zł należność główna,

z podziałem na:

transakcje bezgotówkowe – 10349,54 zł

przeniesienie salda z rachunku karty – 4616,22 zł

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu transakcji bezgotówkowych w wysokości 454,00 zł;

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu przeniesienia salda z rachunku karty w wysokości 201,29 zł.

Strona powodowa ponownie wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku (...) S.A. w W. w dniu 3 kwietnia 2017r. wskazując, że figuruje w nich zadłużenie wymagalne wobec I. D. na dzień 3 kwietnia 2017r. łącznie 16183,01 zł, w tym: na kwotę

- 14966,01 zł należność główna,

z podziałem na:

transakcje bezgotówkowe – 10349,54 zł

przeniesienie salda z rachunku karty – 4616,22 zł

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 3 kwietnia 2017r. z tytułu transakcji bezgotówkowych w wysokości 841,75 zł;

- odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 3 kwietnia 2017r. z tytułu przeniesienia salda z rachunku karty w wysokości 375,25 zł.

Strona powodowa kierowała do pozwanego wezwania do zapłaty pismem z dnia 18 listopada 2016r. oraz z dnia 3 kwietnia 2017r. zgodnie z treścią wystawionych wyciągów z ksiąg rachunkowych banku z dnia 17 listopada 2016r. oraz z dnia 3 kwietnia 2017r.

Zgodnie z § 19 ust. 1 i 2 regulaminu kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) S.A. posiadacz karty głównej zobowiązany jest zapewnić na (...) w terminie spłaty dostępne środki wystarczające na obciążenie (...) minimalną kwotą spłaty. Jeżeli posiadacz karty głównej nie zapewni na (...) dostępnych środków wystarczających do obciążenia kwotą spłaty, wówczas bank obciąży (...) minimalną kwotą spłaty do wysokości dostępnych środków.

Pozwany w czasie obowiązywania umowy miał stały dostęp do rachunku karty za pośrednictwem systemu M..

Dowód:

- potwierdzenie zawarcia umowy k. 29 – 31;
- wniosek o zawarcie umowy k. 32 – 35;
- regulamin kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) S.A. k. 19 – 24;
- wyciągi z rachunku karty pozwanego na płycie CD k. 42 i 116;
- cennik usług – karty kredytowe k. 67 – 115;
- zrzuty z ekranu komputera k. 66;
- wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 3 kwietnia 2017r. k. 18;
- wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 17 listopada 2016 r. 65 v.;
- wezwanie do zapłaty z potwierdzeniami jego nadania i odbioru k. 16, 17, 26, 27, 28.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W świetle zgromadzonych w sprawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie ulega wątpliwości, że pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę o wydanie karty kredytowej oraz, że w ramach tej umowy pozwany przez okres od stycznia 2009 r. do listopada 2016 r. korzystał z karty kredytowej jako jej główny posiadacz z limitem 15000,- zł. Z obszernego materiału dowodowego w postaci dokumentów przedłożonych przez powodowy bank wynika, że pozwany na dzień wystawienia pierwszego wyciągu z ksiąg rachunkowych banku posiadał na dzień 17 listopada 2016r. zadłużenie na łączną kwotę 15 621,30 zł, w tym 14966,01 zł należność główna, 454,00 zł odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu transakcji bezgotówkowych w wysokości i 201,29 zł odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu przeniesienia salda z rachunku karty w wysokości. Faktycznie strona powodowa w uzasadnieniu pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wyjaśniając wysokość dochodzonego roszczenia omyłkowo wskazała zupełnie inne kwoty, które nie przystawały do kwoty objętych żądaniem pozwu. Następnie strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2017r. chcąc sprostować pozew wskazała, że domaga się zasądzenia kwoty 16 183,01 zł zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych banku sporządzonym w dniu 3 kwietnia 2017r., jednak w dalszej części tego pisma wskazała, że na kwotę tę składa się: należność główna w kwocie 14966,01 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r. do 17 listopada 2016r. z tytułu transakcji bezgotówkowych w wysokości 454,00 zł oraz odsetki umowne naliczone od należności głównej od 1 czerwca 2016r.

do 17 listopada 2016r. z tytułu przeniesienia salda z rachunku karty w wysokości 201,29 zł. Zatem sprostowanie pozwu było nieprawidłowe. Błędy strony powodowej wynikały z faktu, że w obrocie pozostawały dwa wyciągi z ksiąg rachunkowych Banku z dwóch różnych okresów, pierwszy z dnia 17 listopada 2016r. i drugi z dnia 3 kwietnia 2017r., oba dokumenty potwierdzały zadłużenie pozwanego wobec powoda co do należności głównej w kwocie 14 966,01 zł, różniły się tylko (co zrozumiale, z uwagi na innych czas ich sporządzenia) wysokością naliczonych odsetek umownych. W oparciu o te dokumenty powódka mogła albo domagać się zasądzenia kwoty 15621,30 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 14966,01 zł od dnia 18 listopada 2016 r. (według wyciągu z dnia 17 listopada 2016r., tak powód wskazał w pierwotnej wersji pozwu) albo domagać się zasądzenia kwoty 16 183,01 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 14966,01 zł od dnia 4 kwietnia 2017 r. (według wyciągu z dnia 3 kwietnia 2017r.). W każdym z tych wariantów zadłużenie pozwanego było takie same. Tymczasem precyzując pozew pismem z dnia 22 grudnia 2017r., strona powodowa wskazała żadaną kwotę według wyciągu z dnia 3 kwietnia 2017r. (a więc wraz z odsetkami umownymi wyliczonymi na ten dzień), zaś wyliczenie odsetek i tym samym żądanie ich dalszego zasądzenia wskazała według wyciągu z dnia 17 listopada 2016 r., co powodowałoby bezzasadne, dwukrotne naliczenie odsetek umownych od kwoty należności głównej za okres od 18 listopada 2016r. do 3 kwietnia 2017r.

Z tego też względu Sąd uwzględnił w całości powództwo, zgodnie z żądaniem pozwu sformułowanym w wersji pierwotnej pozwu, czyli zgodnie z wyliczeniem odsetek wskazanym w wyciągu z ksiąg rachunkowych banku na dzień 17 listopada 2016r.

Omówione wyżej omyłki strony powodowej, wbrew zarzutom pozwanego, nie stanowiły podstawy do oddalenia powództwa. Prawidłowe wyliczenia zadłużenia pozwanego wobec strony powodowej wynikały bowiem z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów.

Skoro pozwany zawarł umowę o kartę kredytową i nie wywiązał się z niej należycie, to zobowiązany jest do dokonania całkowitej spłaty przeterminowanego zadłużenia na karcie kredytowej, zgodnie z postanowieniami umowy, a w szczególności regulaminu oraz dostępnymi mu w systemie M. informacjami o wysokości zadłużenia. Pozwany otrzymał ponadto przesądowe wezwania do zapłaty zadłużenia i mimo wezwania obowiązku spłaty długu nie wykonał do chwili obecnej. W związku z tym zgodnie ogólnymi zasadami wyrażonymi w art. 353 k.c. i art. 354 k.c. pozwany jako dłużnik powinien spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania. Pozwany zobowiązany był spłacić całość wymagalnego, przeterminowanego zadłużenia z karty kredytowej. Pozwany z obowiązku tego nie wywiązał się co uprawniało wierzyciela do naliczania należnych umownych odsetek oraz innych kosztów wymienionych w regulaminie i cennikach banku. Podkreślić należy, że dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, mają szczególną moc dowodową podobnie jak dokumenty urzędowe. Mogą stanowić podstawę do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (art. 485§2 k.p.c.). W ocenie Sądu zarzuty pozwanego nie doprowadziły do podważenia zasadności zgłoszonego powództwa.

Zważywszy, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty okazały się wystarczające do uznania za uzasadnione żądania pozwu, Sąd uznał za niecelowe przeprowadzanie wnioskowanego przez stronę powodową dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów i na podstawie art. 227 k.p.c. i 217 § 3 k.p.c. wniosek ten oddalił.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił w całości żądanie pozwu, przy czym orzekając o odsetkach zastrzeżono, że nie mogą one naruszać obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016r. przepisu art. 481 § 2¹ k.p.c. dotyczącego odsetek maksymalnych.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c, w myśl którego strona przegrywająca proces zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Zważywszy, że strona powodowa w całości wygrała proces, pozwanego obciążał obowiązek zwrotu jej kosztów postępowania. Na poniesione przez stronę powodową koszty postępowania w łącznej wysokości 196 zł, składała się wyłącznie uiszczona od pozwu opłata sądowa.